

смы Епископъ, единомысленикъ-тъ му Новаціанъ, кога-то други-ти были избрали вече добродѣтельнаго Корнилія. Христиани-ти тогова ся раздѣлили на двѣ противны страны, и за да си намѣрятъ право-то, и двѣ-тѣ си испратили посланници-ты до Киприана, на чыкали, да видятъ какво ще рѣши той. Киприанъ одобрилъ избираніе-то на Корнилія, за кое-то и писалъ на Римскы-ты Христианы, като имъ испратилъ заедно съ писмо-то си и съчиненіе-то си за единство-то на церковъ-тх. Трѣхъ-ти отъ писмо-то му вѣрни оставили Новата, и поискали прощкѣ за винъ-тх си отъ своя Епископъ. Слѣдъ утихнованіе-то на това подвижнѣе отъ Новата и Филиссиса вълненіе, появилось ся пѣкъ страшна чума, и подиръ неж и гоненіе-то на Галла. Киприанъ си укрѣпывалъ тогава паство-то въ мѣченическы-ты му подвигы, и въ сѣще-то врѣмя гы располагалъ съ рѣчь и примѣръ да помагатъ на пострадалы-ты си отъ чумъ-тх гонители. «Не глѣдайте» имъ думалъ той, «страждущы-ты на лице; тѣ сѣ все ваши братія, дѣца на единыя нашъ Небесенъ Отецъ; и нѣка язычници-ти да видятъ, че и сама-та смѣрътъ даже не може да угаси въ сѣрдце-то на Христианина любовь-тх камъ-то врагы-ты му.»

Въ края на Киприаново-то святителствованіе ся появилось помежду него и Римскыя Епископъ Стефана прѣпирня за покрещеніе-то на еретици-ты. Киприанъ, слѣдвашецъ по обычая на церковъ-тх, още основанъ на мысль-тх, че не може да има извѣтъ нежъ Духъ Божій, а слѣдовательно — и тайнство, узаконилъ съборно въ Картагенъ да ся крѣщавать повторително сичкы-ти еретици, кои-то искхтъ да ся съединятъ съ церковъ-тх. Стефанъ ся научилъ за това, и писалъ до Картагенскыя Съборъ едно писмо, та го запланвалъ, че щялъ да отлжчи сичкы-ты Африканскы Епископы и Киприана отъ Церковъ-тх, ако ся не помѣтихтъ отъ опрѣдѣленіе-то си. Св. Киприанъ тогава свыкалъ другъ още по-многоброенъ Съборъ, и като подтвердили на него напрѣжне-то опрѣдѣленіе, узаконили, щото ни единъ отъ Епископы-ты да не може да ся нарича глава на Церковъ-тх, нити пѣкъ Картагенска-та Черкова да може да ся осѣжда отъ Римскъ-тх. Въ 257 годинх прѣзъ гоненіе-то на Валеріана, Св. Киприанъ былъ заточенъ, и дордѣ стоялъ тамъ, открыло му ся, че само еднхъ годинх още му е назначено да служи долу на земихъ-тх церковъ. И наистинхъ слѣдъ годинх проконсулъ-тъ го повыкалъ прѣдъ сѣдилище-то, пытаецъ го: «Ты ли си папата на тоя нечестивъ народъ?» — «Да!» му отговорилъ Киприанъ. Проконсулъ-тъ тогава го каралъ да принесе на богове-ты жертвъ, нѣ той не рачилъ, та му ся рѣкло: «Стига вече си живѣлъ съ нечестивы-ты си мысли, — и врагъ на римскы-ты богове и законы; нѣка съ кровь-тх ти да ся освятятъ законъ-тъ.» И тогава ся присѣдило да му отсѣкхтъ главъ-тх. «Благодареніе Богу!» казалъ Киприанъ, като си чюлъ присѣдхъ-тх, и умрѣлъ мѣченикъ.

§. 22. Гоненіе въ царуваніе-то на Диоклитиана. Мженици: Св. Георгій, Теодоръ, Тиронъ, Варвара, Екатерина и др.

Въ 284 годинх на римскыя прѣстолъ възлѣзли двамина императори: Диоклитианъ и Максиміанъ. Първый управлявалъ